

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀπὸ τῆς σήμερον τὸ φύλλον ἡμῶν περιβάλλεται ὑπὸ κεφαλίδος ἀπλῆς, ἀντὶ τῆς πρῶτης γελοιογραφικῆς, καὶ ἐπανερχεται οὕτω εἰς τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** ἅπερ εἶχον ἐκδοθῆ ἀπλᾶ, ὅπως καὶ τὸ σημερινόν. Ἡ ἀφαιρέσις αὐτῆ ἔχει τριπλὸν λόγον: ἡ ἐφημερίς ἡμῶν ἐκδοθεῖσα κατ' ἀρχὰς καθαρὰ σατυρική, προϊόντος τοῦ χρόνου, κατὰ τὸ τελευταῖον μάλιστα ἐξάμηνον, ἔλαβε ῥιζικὴν τροπὴν ἐπὶ τὸ σπουδαιότερον ἐν τοῖς πολιτικοῖς καὶ τοῖς κοινωνικοῖς ζητήμασι, διαφυλάσσασα ἐν ῥυθμῷ πάντοτε καὶ τὸ τερπνὸν αὐτῆς μέρος. Ἦτο λοιπὸν εἰς ἀντίθεσιν ὁ φρύγιος πῖλός τῆς πρὸς τὴν σεμνότητα τῆς ἄλλης περιβολῆς. Ἡ ἐφημερίς ἡμῶν δὲν εἶναι πλέον σατυρική. Εἶναι, ὅτι πρέπει νὰ εἶναι μία ἐφημερίς, ὅπως τὴν ἐννοοῦμεν ἡμεῖς, ὑπὸ τοῦ ὅρου ἐννοεῖται τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἀττικῆς δημοσιογραφίας καὶ ὑπὸ τοῦς οἰκονομικοῦς ὅρους τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος, ἥτις τὰς μέχρι τοῦδε προσόδους τῆς ὀφείλει εἰς τὴν βαθμιαίαν ἐπίτασιν τῆς κυκλοφορίας, οὐχὶ δὲ εἰς χαρισθέντα ἢ δανεισθέντα ἢ κατατεθέντα κεφάλαια, τοῦθ' ὅπερ συμβαίνει εἰς ἄλλας συναδέλφους. Ἐντεῦθεν οἱ δημοσιογραφικοὶ ἡμῶν πόθοι ἐξ ἀνάγκης συστέλλονται, καὶ μόνον ἐκ τῆς διὰ τοῦ χρόνου ἐπερχομένης οἰκονομικῆς διαστολῆς, ἀναμένομεν τὴν τελειωτικὴν μόρφωσιν τοῦ φύλλου ἡμῶν, κατὰ τὸ δημοσιογραφικὸν ἰδεῶδες ὅπερ ἐπιδιώκομεν. Δεύτερος λόγος ὅτι αἱ κρίσιμοι στιγμαὶ ἄς διέρχεται ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως δὲν μᾶς ἐπέτρεπον νὰ ἔχωμεν τὴν προτομὴν αὐτοῦ ὅπως δῆποτε ἐν συνδυασμῷ μετὰ γελοιογραφικῆς προμετωπίδος. Καὶ ἐπὶ τέλους κερδίζομεν χωρὸν δημοσιεύσεως πλείονος ὕλης ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι.

μὲνον. Τράπεζα ἴστατο παρὰ τὴν κλίνην καὶ ἐπ' αὐτῆς λυχνία. Οὐδὲν ἄλλο ἐπιπλὸν περιεῖχεν ὁ θάλαμος. Τὰ πρόσωπα τῶν δύο γυναικῶν ἐφωτίζοντο ἀμυδρῶς ὑπὸ τοῦ ἀσθενοῦς φωτός τοῦ λυχνοῦ. Ἡ ἐπὶ τῆς κλίνης κατακειμένη εἶχε κλειστὸς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐφαίνετο νέα, ἦτο ὠχρὰ τὴν ὄψιν καὶ περὶ τὰ ὄμματα τῆς ἦτο ἐσχηματισμένος βαθὺς κύκλος. Ἐκφρασίς τις μελαγχολίας, σῆμά τι λύπης καὶ τύψεως ἐφαίνετο ἐξερχόμενον ἐκ τῶν κλειστῶν ὀφθαλμῶν τῆς, χρίον, οὕτως εἰπεῖν, τὰ βλέφαρα καὶ τὰς ὀφρὺς· ρυτίς τις ἐγκαρσία ἦτο μεταξὺ τῶν ὀφρῦν τῆς, ὡς σφραγὶς τις, ὡς συμβολικὴ μονογραφία τοῦ ἄλγους καὶ τῆς θλίψεως. Ἐφαίνετο ὅτι εἶχε παλαίσει κατὰ τοῦ πάθους, καὶ ὅτι εἶχεν ἀγωνισθῆ νὰ εὕρῃ ἡσυχίαν, καὶ οὐδὲν κατώρθωσε. Ἡδυνάτο τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐξήτει νὰ μετανοήσῃ καὶ δὲν ἐτόλμα. Τοιοῦτόν τι μικτόν καὶ συγκεχυμένον αἰσθημα ἐξέφραζε τὸ σύνολον τῶν χαρακτηρισμῶν τῆς γυναικὸς ταύτης. Καίπερ ἔχουσα κλειστὸς τοὺς ὀφθαλμούς, δὲν ἦτο βέβαιον ἂν ἐκοιμᾶτο ἢ ἐγοηγόρει. Ἄν δὲ ἦτο ἐξυπνος, θὰ ὠνειροπόλοι πιθανῶς.

Ἡ ἑτέρα γυνὴ ἡ καθημένη ἐπὶ σκίμπος παρὰ τὴν κλίνην καὶ ἀναγινώσκουσα, δὲν ἀνεγίνωσκε βεβαίως δι' ἐκυτῆν ἄλλ' ἢ φωνή τις ἦτο τοσοῦτον ψιθυρὸς καὶ ἔρρινος, ὥστε δὲν ἠδύναντο οἱ φθόγγοι νὰ διακριθῶσι παρὰ τῆς κλινήρου γυναικὸς, ἂν αὕτη δὲν ἐκοιμᾶτο. Εἶχε δὲ ἡ ἀναγνώστρια αὕτη δυσανάλογον τὴν ἡλικίαν πρὸς τὰ χρέη, ἅτινα τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἐξετέλει. Ἡ κόμη τῆς ἦτο λευκὴ ὑπὸ τὸν κεκρύφαλόν τῆς,

Μετὰ τόσα καταπότια καὶ σκόνες διαφόρων συστατικῶν καὶ χρωμάτων οἱ ἱατροὶ μᾶς τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης ἐνέδωκαν τέλος πάντων νὰ λάβωσι καὶ αὐτοὶ ἓνα καταπότιον, νὰ ζητήσωσι τοῦτέστι τὴν γνώμην τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἱατρῶν περὶ τῆς ὑγείας τοῦ Κουμουνοδούρου. Ἡμεῖς ἐξ ἀρχῆς εἵπομεν καὶ νομίζομεν οὐδεὶς ἀντιλέγει ὅτι ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ δευτέρα γνώμη, ἀλλὰ τοῖς ἡμετέροις ἀσκληπιάδαις ἄλλως ἐδοξε.

Ἀφοῦ ἐναλλάξ ἐκ περιτροπῆς—ἡ καὶ ἐξ ὑποτροπῆς διὰ νὰ σᾶς ὀμιλήσωμεν καὶ ἡμεῖς ἱατρικῶς—μετέβησαν ἀπὸ τῆς ποδάγρας εἰς τὴν πνευμονίαν, ἀπὸ τῆς πνευμονίας εἰς τὴν πυαιμίαν, ἀπὸ τῆς πυαιμίας εἰς τὴν ἀρθρίτιδα καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν—εἶναι καὶ αὕτη ἀσθένεια—καὶ ἀφοῦ σαφῶς καὶ ὠρισμένως οὐδὲν μέχρι τοῦδε εἶπον περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς, καταναλισκόμενοι εἰς διαζευκτικὰ καὶ ὑποθετικὰ γνώμας, ἐπὶ τέλους ἐπέισθησαν νὰ προσφύγωσιν εἰς ἀνωτέραν ἀντιληψίν.

Ἡ μακρὰ καὶ ἐπώδυνος πορεία τῆς ἀσθενείας τοῦ Κουμουνοδούρου τὴν ὅποιαν ἀνέλαβον νὰ φέρωσιν εἰς πέρας οἱ ἱατροὶ μᾶς, δὲν εἰςέυρομεν πῶς μᾶς μετήγαγεν εἰς ἄλλους ἀγῶνας, αἱ δὲ γνῶμαι, τὰ ἀποφθέγματα καὶ αἱ πεποιθήσεις τῶν ἱατρῶν μᾶς διὰ μεταστάσεως ἐννοιῶν ὀλίγον κωμικῆς, μᾶς ἐνεθύμησαν τοὺς γάλλους στρατηγούς κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον. Ἀκούσατε μερικά ἀποφθέγματα τινῶν ἱατρῶν μᾶς:

— Μετὰ ὀλίγας ὥρας εἶναι νεκρός. (Ἐκτοτε παρήλθον ὀλίγαι ἡμέραι).

— Ἐὰν δὲν εἶναι πυαιμία, θὰ κάψω τὴ βιβλιοθήκην μου (Οὔτε πυαιμία εἶναι, οὔτε τὴν ἔκαψε).

— Ἐὰν δὲν εἶναι πυαιμία, θὰ εἶναι ἀρθρίτις ἢ θὰ εἶναι ποδάγρα!..

ἄλλ' εἶχε τὴν λειότητα τῆς μετάξης καὶ ἐστιλβε πρὸς τὸ φῶς. Ἄλλως δὲ, εἰς τὸν ἀγνοοῦντα τὸ ἐπάγγελμα τῆς γυναικὸς ταύτης ἤθελε φανῇ ὅτι μᾶλλον ἐξ ὑπερόχου καὶ οὐχὶ κοινῆς φιλαρεσκείας δὲν ἤθελε νὰ βάψῃ τὰς τρίχας τῆς. Διότι ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου τῆς ἦτο λευκοτάτη, λειοτάτη καὶ ροδόχρους. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἴσως ἐξηκοντοῦτις. Ἄλλ' ἠδύνατο ἀκόμη νὰ κολάσῃ ἄνθρωπον. Ἐφαίνετο μόλις τεσσαρακονταετής· ἐκάθητο ἐκεῖ, ἀλλ' ἂν τὴν ἐβλεπέ τις περιπατοῦσαν, ἤθελεν ἐκπλαγῇ πόσον ἀρμονικῶς εἰναι τὸ σῶμα τῆς. Τὸ σῶμα τοῦτο ἦτο ὅλως σύμμετρον καὶ στρογγύλον καὶ τὸ ἀνάστημα μεγαλοπρεπές. Ἄλλ' ἄς εἴπωμεν τέλος ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἡ ἡγουμένη τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ, καὶ δὲν ἔχρηζε τῶν κοινῶν τόπων τῆς γυναικείας φιλαρεσκείας. Καὶ ὅμως πάντες οἱ τρόποι τῆς ἐνέφαινον ἠδυνάθειαν καὶ ἀπέπνεον ἐπιθυμίαν.

Ἐν τούτοις ἡ κλινήρης γυνὴ ἤνοιξεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τί ὥρα εἶναι, μῆτερ μου; εἶπε.

— Πλησιάζουν μεσάνυχτα, ἀπήντησεν ἡ ἡγουμένη.

— Καὶ δὲν ἦλθε κανεὶς;

— Κανεὶς, κόρη μου· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπομονήν· τοιαύτην ὥραν.

— Μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι ὅτι ἐμελλε νὰ ἔλθῃ.

— Αὐριοῦν θὰ ἔλθῃ βεβαίως.

— Αὐριοῦν; μετὰ τῶσας ἡμέρας;

— Κοντεύω νὰ χάσω τὸ κεφάλι μου.
— Οὐδεμία ἐλπίς ὑπάρχει!
— Ὑπάρχουσαι πολλαὶ ἐλπίδες!
Καὶ ὁ ἀγαθόπουλος μαθὼν ὅτι τὸν ἐπισκέπτεται καὶ ὁ Βενιζέλος:
— Θὰ εἶναι λοιπόν, λέγει, ἐγκυμοσύνη!...

Ὅλα αὐτὰ, ὅσον κωμικά, εἶναι ὅμως λυπηρότατα ἐπισόδια ἐξ ὧν ἀριθλήως ἐξάγεται ὅτι ἐν Ἑλλάδι δὲν ἔχον οὐτε ἱατροὺς, καὶ ὅτι ἡ ἱατρικὴ ἐδῶ ἐπιστήμη δὲν προσέθηκεν οὔτε μίαν σελίδα εἰς τὸν κύριον Πουρτωναῖκ τοῦ Μολιέρου. Σειρὰ ἀλλεπαλλήλων ἐθνικῶν συμφορῶν, ἐν αἷς καὶ ἡ ἀσθένεια τοῦ Κουμουνοῦρου, μᾶς πείθουσιν ἀδιστάκτως πλέον περὶ τῆς ἀληθείας αὐτῆς.

Εἶναι δὲ ἄξιος μεγάλης περιεργείας ὁ μυστικισμὸς ὅστις ἐπικρατεῖ περὶ τῆς φυσιολογικῆς ἀκρόμῃ καταστάσεως τοῦ Κουμουνοῦρου. Ἐνὰ μόνον παραπέτασμα χωρίζει τὸν ἀσθενῆ καὶ τοὺς ἱατροὺς ἀπὸ τὸν ἐνδιαφερόμενον κόσμον· καὶ ὅμως τοιαύτη ἐπικρατεῖ ἄγνοια, ὥστε μετὰ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀσθενοῦς νομίζει τις ὅτι ἐπιπροσθούσιν αἱ "Ἀλπεις!

— Τώρα πλέον οὔτε μιλεῖ, διεβεβαίωσεν ἓνας ἱατρός. Πρὸς μεγάλην του ὅμως ἐκπλήξιν ὁ Κουμουνοῦρος ἐξήγησε τὸν κ. Ῥικκίην καὶ συνδιελέχθη μετ' αὐτοῦ ἐπ' ἱκανὰ λεπτά καὶ ἀνθρωπάτα! Μία δὲ γυνὴ νοσοκόμος διηγεῖτο ἐνώπιον ἡμῶν μετ' ἀπονηρεύτου ἀφελείας ὅτι τοῦ ἐδῶκε καὶ ἔφαγε τὸ πρῶτ' καὶ μετὰ τὸ μεσημέρι εἰς τὰς 4 καὶ ὅτι κοιμάται ὑπὸν τακτικόν, πῶς, ὥρως ἀπὸ τὸ ἓνα πλευρὸν μὲ τὸ ῥωλόγι στὸ χέρι, καὶ πῶς ἀπὸ τὸ ἄλλο. Καὶ ἡ ἰδία προσέθετε πάλιν:—Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ πῶ.

Νομίζομεν ὅτι καὶ οἱ ἱατροὶ μας ἄλλο ἀπὸ τὸ τῆς Νοση-

κόμου δὲν ἔχουν νὰ εἰπῶσι καὶ μετὰ τῶν ἱατρῶν ἐπομένως καὶ ἡμεῖς.

Περῶμεν μακαρίως τὸν χειμῶνά μας ἀπὸ τινος μὲ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ ἑλληνικοῦ θιάσου τοῦ Λεκατσᾶ, καὶ τὰς ἐπαγγελίας τῆς Ἱταλικῆς κομπανίας τοῦ Τσόχα· ἔχει τὸ θεατρὸν μας παρελθόν καὶ μέλλον· ἂν ἀπαιτήσωμεν καὶ παρὸν, τότε δύνανται ἀξιόλογα νὰ μᾶς ἀπαντήσωσιν οἱ ἀρμόδιοι: «αἱ! τὸν κακὸν σὰς τὸν καιρὸν!» ὡς εἰς τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο πρὸς τοὺς Ἑλληνας ἐπίγραμμα τοῦ Ἀγγλικοῦ φύλλου.

Τὸ μόνον θεατρικόν μας παρὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀντιπροσωπεύει ὁ περίεργος ἐκεῖνος Ἱταλὸς, ὅστις ἓνας αὐτὸς, φέρει ἐπάνω του παίζων συγγρόνως καὶ ἀρμονικώτατα περισσότερα ὄργανα, παρ' ὅσα ὁ Τρικούπης ὑπουργεῖα. Ἐπανήλθε, καὶ προχθὲς τὴν Κυριακὴν μὲ τὴν πρώτην ἐπανεληθοῦσαν λιανὰ ἀπὸ τὰ πάγη, περιήρχετο τοὺς δρόμους μας, ἐκτελὼν τὰς μοναδικὰς συναυλίας του, σχηματίζων πέριξ τοῦ πυκνοῦ δρόμου καὶ ἐξάγων ἐπὶ τῶν παραθῶρων χαριέσσας καὶ ἀχαρίτους μορφὰς κυριῶν καὶ κουζινῶν. Τὸν συνοδεύει γυναῖκα, περιφέρουσα τὸν δίσκον του, ἡ ὁποία ἂν δὲν εἶνε σύζυγός του, βέβαια θὰ ἦνε ἡ μητέρα του. Τὰ διάφορα ὄργανα, τὰ ὅποια παίξει, ἀποτελοῦσιν ἐπ' αὐτοῦ τερατώδεις τι σύνολον, εἶδος μουσικῆς λερναίας Ὑδρας μὲ ἐξ κεφαλᾶς. Ἐπὶ τῆς ράχεώς του κραεῖ μέγα τύμπανον, ἄνω τοῦ τυμπάνου εἶνε τεθειμένα τὰ ζήλια, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει παράδοξον ὀρειχαλκίνην περικεφαλαίαν μὲ κρόταλα, πρὸ τῆς κοιλίας του ἀναδέεται διπλοῦν τι τέρας, κιθάρα ὁμοῦ καὶ φυσαρμόνικα, καὶ μέχρι τοῦ στόματός του ἀνέρχεται ἐν εἶδος αὐλοῦ· ἡ δεξιὰ χεὶρ κινεῖ τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας· ἡ ἀριστερὰ χειρίζεται τὰς γλωσσίδας τῆς φυ-

— Αὔριον, καθὼς καὶ σήμερον, εἶναι τὸ αὐτό. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Κυρίου χίλια ἔτη ἦναι ὡς μία ἡμέρα, ἥτις παρήλθε. Διατὶ νὰ μὴ ἔχωμεν ὑπομονήν, ὅταν ὁ βίος εἶναι τόσο βραχύς. Καὶ ἐπὶ τέλους τὸ τέρμα τῆς προσδοκίας μας εἶναι ἐν καὶ μόνον. Δὲν ἔχομεν ἐδῶ μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ ζητοῦμεν τὴν μέλλουσαν. Ἡμῶν τὸ πολίτευμα εἶναι ἐν οὐρανοῖς.

— Αὐτὰ ἔχω ἀναγνώσει πολλάκις, μῆτέρ μου, εἶπεν ἡ νέα γυνή.

— Τὰ ἀνέγνωσες, ἀλλὰ δὲν τὰ ἔγραψες· ὤφειλες νὰ τὰ σημειώσῃς ἐκεῖ ὅπου δὲν λησμονοῦνται.

— Καὶ διατὶ νὰ προσδοκῶμεν, μῆτερ μου, ὅταν δὲν εἰξεύρομεν τί προσδοκῶμεν;

— Εἰπέ μάλλον, διατὶ νὰ προσδοκῶμεν, ἂν ἡξεύρομεν τί προσδοκῶμεν;

Τὸ θέλημα τὸν εἶναι τὸ ἄγνωστον αὐτό, τὸ ὅποιον ἔκαμε τόσας μυριάδας ἀνθρώπων νὰ θυσιάσθωσι χάριν αὐτοῦ, τὸ ἄγνωστον τὸ ὅποιον ἔκαμε τόσους μάρτυρας, τόσους ἁγίους, τόσους ἀσκητάς. Τὸ ἄγνωστον τὸ ὅποιον καὶ μέχρι τῆς σήμερον εἰξεύρει νὰ δαμάζῃ καὶ νὰ ὑποτάσῃ τόσας ἀγέλας ἀνθρώπων.

— Φεῦ, οὔτε τὸ ἄγνωστον δὲν δύναται νὰ μὲ θέλῃ πλέον, εἶπεν ἡ νέα γυνή.— Διότι ἐνόμισες μίαν στιγμὴν ὅτι τὸ εὔρες. Διότι ἐκρέμασες τὴν ζωὴν σου εἰς ἐν πάθος, κόρη μου.

— Δὲν ἔχω κανὲν πάθος...

— Βέβαια, εἰς τοῦτο καταντᾷ νὰ μὴ ἔχῃ τις πάθος, ὅταν

ἐξαντλήσῃ ὅλα τὰ μέσα τοῦ πάθους. Τότε τὸ πάθος θραύεται, ἀναλύεται, διαρρέει καὶ μένει κενὸν εἰς τὴν ψυχὴν.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἠκούσθη κρότος κώδωνος ἐκ τοῦ ὕψους τῶν τειχῶν τοῦ μοναστηρίου. Ἐκρούσθη πενθίμως, γλυκέως, μυστηριωδῶς ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός. Ὅτε δὲ ἔπαυσεν ἀφῆκε σιγανὴν τινα ἥχῳ καταβαίνουσαν ὡς στεναγμὸν ἀνέμου μέχρι τῆς ἀκοῆς τῶν δύο γυναικῶν. Ἡ ἡγουμένη ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἡ δ' ἑτέρα γυνή ἔμεινε σιωπηλὴ ἐπ' ὀλίγον καὶ ἠσθάνθη ῥίγος θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ διατρέχον τὰς φλέβας τῆς.

— Εἶναι ἤδη ὁ ὥρα τῆς Ἀκολουθίας; εἶπεν αὕτη.

— Βεβαίως, κόρη μου.

Καὶ ἡ ἡγουμένη ἠγέρθη.

— Θὰ ὑπάγῃς λοιπόν εἰς τὴν ἐκκλησίαν;

— Κατὰ χρέος. Καὶ σὺ θὰ κοιμηθῇς;

— Δὲν θὰ εἴμφορῶ νὰ κοιμηθῶ.

— Θὰ ἔκαμνες καλὰ νὰ ἔλθῃς μαζί μου εἰς τὸν Ὀρθρον.

— Κρυόνω.

— Κρυόνεις; τὸν Ἰούλιον μῆνα;

— Πάσχω.

— Κοιμήσου λοιπόν.

— Ἀργότερα ἴσω ἔλθω εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἂν δὲν κοιμηθῶ.

(Ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.

σαρμόνικας· ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος τῆς ἀριστερᾶς δεδεμένον τὸ ῥόπκλον τῆς γρανκᾶσας συγκοινωνεῖ μετ' αὐτῆς μεθοδικώτατα, οἱ πόδες τοῦ θέτουσιν εἰς κίνησιν τὰ ἐπὶ τοῦ αὐχένος τοῦ ζήλια, ἀνασειομένης τῆς κεφαλῆς ἤχουσι τὰ κρόταλα, καὶ συγχρόνως ἐργάζεται τὸ στόμα, ἀποσπῶν ἐκ τοῦ αὐλοῦ λιγυρωτάτους ἤχους. Τὸ θέαμα εἶνε τόσον ἐλκυστικὸν καὶ ἀξίζει νὰ τὸ ἀπολαύσωμεν, ἔστω καὶ εἰς τὸν δρόμον, ἐν ἐλλείψει θεαμάτων τῆς προκοπῆς.

ΗΣΥΧΙΑ

Εἰς ὅλα ἡσυχία, καθέννας μᾶς κοιμᾶται, καὶ ἡ βουλὴ δὲν θέλει νὰ μᾶς συνεδριάσῃ, καὶ σκέπτονται οἱ τόσοι σοφοὶ μᾶς Ἰπποκράτει νὰ στείλουν πρὶν τῆς ὥρας τὸν γέρο νὰ ῥυάσῃ. Τί ἔχει, τί δὲν ἔχει κανένας τῶν δὲν ξέρεи, καὶ δὸς τοῦ σοῦρτα φέρετα καὶ δὸς τοῦ νταραβέρι.

Γιατροί μου, ἓνας κι' ἄλλος ἱστοῦς δόκτορας φωνάζει, ἀφῆστε κι' ἓνας ξένος τῇ γνώμῃ σου νὰ πῇ, καὶ μία ξένη γνώμη καθόλου δὲν πειράζει, κι' οὔτε κολλᾷ καμμία ἱστὴ ράχης σ' ἡτροπή. Γὰρ τὸ Θεὸ, σοφοὶ μᾶς, ἀκούστε καὶ ἄλλη γνώμη, καὶ εἴμπορεῖ νὰ ζήσῃ ὁ γέρος μᾶς ἀκόμη.

Καὶ οἱ γιατροὶ φωνάζουν — Πα! πα! Θεὸς φυλάξοι! νὰ πᾶν χαμένα τόσα συμβούλια καὶ κόποι; θὰ ἡτροπιασθοῦμε ὅλοι μὲ μία τέτοια πράξι, καὶ ἡ Ἑλλάς θὰ γίνῃ ρεζίλι ἱστὴν Εὐρώπῃ. Ἡ ἰδική μᾶς γνώμη κι' ἡ ἐπιστήμη φθάνει, κι' ἀπ' τὴν Ἑλλάδα πρέπει ὁ γέρος νὰ πεθάνῃ.

Κι' ὅσο ἀδυνατίζει ὁ προσφιλέας μᾶς γέρος, τόσο ὁ σὺρ Τρικουπῆς παχαίνει καὶ ντουρώνει, γελᾷ σὺν πρὸς ὅπῳ τοῦ ὁ διπλωμάτης ἔρωε, καὶ τρώγει σ' ἓνα κι' ἄλλο ὁμογενοῦς σαλόνι. Δὸς τοῦ ἀπ' τὸνα μέρος σαλόνια καὶ σουπέδες, καὶ δὸς τοῦ ἀπὸ τᾶλλο μετζήτια κι' Ὀσμανιέδες.

Κοντὰ εἰς τὸν Τρικουπῆ παρασημοφοροῦνται καὶ ὁ Μάνδαλος ὁ βλάμης κι' αὐτὸς ὁ Μπουλεῖλᾶς, καὶ ἔτσι μὲ τοὺς Τούρκους σφικτότερα κρᾶτουνται αἱ φιλικαὶ μᾶς σχέσεις, καὶ χαίρει ἡ Ἑλλάς. Ἐμεῖς σταυροὺς Σωτῆρος, καὶ Ὀσμανιὲς ἐκεῖνοι, γιὰ δώδεκα αἰῶνας θ' ἀσφαλισθῇ εἰρήνη.

Εἰς ὅλα ἡσυχία, ῥωμιοί μου τσελεπῆδες, μᾶς τέρπει τὴν ἡμέρα ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου, τὴν νύκτα τὸ φεγγάρι, χοροὶ καὶ ἐσπερίδες, κι' ἐνὸς σοφοῦ σκακιστοῦ τὸ «Μέλαθρον Ἰλίου». Μὰ μὲς ἱστὴν ἡσυχία μᾶς ἐξυπνᾷ λιγάκι ἡ προσφυλὴς Πρωῖα μὲ τὸν Δημητρακάκη.

Σουρῆς.

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΖΩΗ

Αἱ Ἀθῆναι τὴν δευτέραν τὸ πρωτὶ ἦσαν ἀδιάθετοι. Μετὰ τὴν ἀργίαν τῶσων ἡμερῶν ἐξημέρωσεν ἡ δευτέρα ἡμέρα ἐργασίας, μαθημάτων μελέτης, κόπων. Ἐργάται, ὑπάλληλοι, μαθηταὶ καὶ διδάσκαλοι ἐφαινοντο προβάλλοντες ἀπὸ τὰς θύρας τῶν οἰκῶν τῶν μετὰ στόματα χαρμώμενα καὶ ὀφθαλμοῦς ἐξοιδημένους, μὲ ὄψεις χωμένες ἐντὸς τῶν ὀρθῶν περιλαιμίων τῶν παλτῶν καὶ χεῖρας τρυπωμένες εἰς τὰ βᾶθη τῶν θυλακίων. Καὶ ὅμως μεθ' ὅλην τὴν νωθρότητα δεκαπενθήμερου ὀκνηρίας ὅλοι ἐσπευδον τὸ βῆμα ἐνεκεν τοῦ ψύχους. Ἡ πόλις ὅλη μετεῖχεν ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ τῆς καταστάσεως τῶν κατοίκων τῆς, ἐξύπνησε καὶ αὐτὴ μὲ τὸ μαχμουρλοῦκί της. Τὴν νύκτα ἡ παγωνιὰ εἶχε στολίζει τοὺς δρόμους τῆς μὲ κρύσταλλα. Ἀὐρ δὲν ἔπνεε καθόλου καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας οἱ ἀτμοὶ εἶχον πυκνωθῇ καὶ εἶχον θολώσῃ. Καὶ ἐπεκράτητο οὕτω ἐπὶ τῶν στεγῶν καὶ τῶν πέριξ λόφων ἀποστίλθοντες εἰς τὸν ἥλιον ὡς πελώρια κατὰψυχρα παγωτὰ τὰ ὅποια ἐνόμιζέ τις ὅτι ἡμποροῦν νὰ κοποῦν μὲ τὸ μαχαῖρι.

Αἱ δωρεαί. Ἐκ τῆς παγωνιᾶς ἔπαθον καὶ αὐταὶ αἱ κακόμοιραι, καὶ τὴν δευτέραν ἡ Νέα Ἐφημερίς ἤλθε νὰ μᾶς εἰπῇ ὅτι πῶς τοῦ σιῦρ Τζωρτζῆ, λέει, τοῦ Κορωνιοῦ ἐν τὸ ξέρουμε καὶ σίγουρα ἂν ἔδωκεν τὰς πενήντάς του, καὶ τοῦ μισοῦ Ἀντριᾶ ὅτι πῶς ἐν εἶνε κατὰ πῶς τὸ λέγανε ἐκατὸ της, πῶς ἐπῆρ' ἀπάνω τοῦ τὸ γλαπὶ τῆς ἄλλης πτέρυγος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Βλέπετε ὁ Εὐαγγελισμὸς αὐτὸς εἶνε καὶ πουλὶ, κουκουβάγια—μὲ πτέρυγας.

Μερικοὶ ἐν τούτοις λέγουν ὅτι καὶ ὁ σιῦρ Τζωρτζῆς ἔδωκε ταῖς πενήντα, μὰ τὸ κρατεῖ κρυφὸ ὅσο ποῦ νὰ τὸ στρίψῃ τὴν παρασκευὴ νὰ μὴ τὴν φορτωθοῦν καὶ ἀπ' ἄλλοῦ νὰ δώσῃ.

Ὁ Χορὸς τοῦ Παρνασοῦ φέτος θὰ γίνῃ, λέγουν, ἐλλείψει καταλήλου οἴκου ἐνταῖθα, θὰ γίνῃ... εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὸ μέγα Ξενοδοχεῖον ἐκεῖ. Ἡ ἰδέα εἶνε ὡραία, ἡ ὡραιότερα ἀφ' ὅσας ἐβγήκαν ἕως τώρα ἀπὸ τὰ πενήντα κεφάλια—τυρὶ—τοῦ Παρνασοῦ. Κάμετε τὸν χορὸν σας εἰς τὸ Φάληρον, κοντὰ εἰς τὴν ἀροθαλασσίαν, μίαν καλὴν καλὴν ἀνοσιγιάτικην ἡμέραν τοῦ Φεβρουαρίου, χωρὶς ξετραχηλίσματα καὶ ἀνασκουμπώματα τῶν κυριῶν, χωρὶς καμαριέρικα φράκα καὶ ἄσπρους λαιμοδέτας τῶν κυριῶν, καὶ σὰς ὑποσχομέθα νὰ ἔλθωμεν ὅλοι μᾶς, χωρὶς νὰ ἔχωμεν δὲ ἀξιώσεις ὅτι θὰ σὰς κάμωμεν χαλάστρας, μὴ φοβεῖσθε!

Υ. Γ. Οἱ Παρνασσίδαι φθονήσαντες δόξαν Δαμαλᾶ θὰ κάμουν τὸν χορὸν τοῦ... εἰς τὸ Δημαρχεῖον.

Τῶν Κυριῶν μᾶς τὰ μικρὰ, τὰ σουρωτὰ, τὰ ἀφρώδη ἐπανωφοράκια μ' ἔχουν ἐνθουσιάσει. Εἶνε τόσον χαριτωμένα, ἀπλᾶ, ἡμερα, μετέχουν ὀλίγον ἀπὸ τὰ μακαρίτικα ἐκεῖνα καθοῖρ τῶν ἀνδρῶν, ὁμοιάζουν ὀλίγον καὶ μὲ ἱπποτικὸς μανδύας, καὶ τέλος πάντων εἶναι κομψότατα. Κολακεύουν ὅλα τὰ σώματα· αἱ ἰσχναὶ φαίνονται εὐσαρκότεραι· αἱ παχεῖαι ἀβρότεραι. Αἱ ἀνωμαλῖαι τοῦ σώματος καλύπτονται, καὶ αἱ στοργυλότητες ἐπιδεικνύονται μᾶλλον σφαιρικαὶ καὶ τελειότεραι. Σὰς καμαρώνω, ἀγαπηταί